

Sygn. akt VIII C 3156/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 29 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 grudnia 2016 roku w Ł.

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) S.A. w W.

przeciwko P. J.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 3156/14

UZASADNIENIE

W dniu 23 stycznia 2014 roku powód Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu P. J. powództwo o zapłatę kwoty 525 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia, na dowód czego wystawił polisę nr (...). Składka z tytułu powyższej umowy została ustalona na podstawie oświadczenia pozwanego o tym, że przez wskazany okres przed dniem zawarcia umowy ubezpieczenia, nie obciąża go szkoda komunikacyjna w związku z umowami zawartymi przez pozwanego lub w których pozwany występował, jako sprawca szkody, będąc właścicielem, użytkownikiem bądź kierującym pojazdem. Z uwagi na treść powyższego oświadczenia powód dokonał obniżenia składki z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia. Następnie powód uzyskał informację z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, z której wynikało, że pozwanego obciąża taka ilość szkód, która powoduje konieczność ponownego obliczenia składki. Po dokonaniu przez powoda rekalkulacji składki okazało się, że do zapłaty pozostała kwota dochodzona pozwem.

(pozew k. 3- 5)

W dniu 29 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 24)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożył pozwany, zaskarżając go w całości. W treści sprzeciwu P. J. potwierdził zawarcie z powodem umowy ubezpieczenia pojazdu. Jednocześnie pozwany zaprzeczył informacjom zawartym w piśmie Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, podnosząc, że nigdy nie był właścicielem, użytkownikiem lub kierującym samochodem M. (...) o nr rej. (...), jak również nie brał udziału w kolizji drogowej z udziałem tego pojazdu.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 41- 42)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 128)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 marca 2012 r. P. J. o nr PESEL (...) zawarł z Towarzystwem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego oraz umowę Autocasco dotyczącą pojazdu Laguna II o nr rej. (...) na okres od 16 marca 2012 r. do 15 marca 2013 r. P. J. oświadczył, że w okresie ostatnich 36 miesięcy nie było żadnych szkód z ubezpieczenia OC powstałych w związku z ruchem pojazdów, których był właścicielem lub użytkownikiem, a także innych kierowanych przez niego pojazdów. Identyczne oświadczenie pozwany złożył w zakresie szkód z ubezpieczenia AC, przy czym dotyczyło to okresu 24 miesięcy.

(polisa k. 13- 16, oświadczenie k. 16)

Pismem z dnia 4 grudnia 2013 r. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny zawiadomił powoda, że P. J. o nr PESEL (...) był sprawcą jednej szkody, mającej miejsce w dniu 30 sierpnia 2011 r. w miejscowości M., podczas której pozwany miał kierować samochodem M. (...) o nr rej. (...), którego posiadaczem była K. J.. Pojazd był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego przez (...) S.A., potwierdzonym polisą (...).

(pismo (...) k. 18- 20)

Jedynymi właścicielami samochodu M. (...) o nr rej. (...) w okresie od dnia 29 sierpnia 2007 r. do dnia 21 października 2013 r. byli K. J. oraz G. M. Bank.

(zaświadczenie k. 51)

Pod nr PESEL (...) widnieje P. J., urodzony w dniu (...) i zamieszkały we W. przy ul. (...).

(zaświadczenie systemu PESEL SAD k. 117- 119)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny oraz na podstawie dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu, a także na podstawie zeznań pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. dochodziło od P. J. zapłaty kwoty 525 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem rekalkulacji składki w związku z zawartą w dniu 15 marca 2012 r. umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego oraz umową Autocasco dotyczącą pojazdu Laguna II o nr rej. (...) na okres od 16 marca 2012 r. do 15 marca 2013 r. Okoliczność zawarcia powyższej umowy została potwierdzona przez pozwanego. Natomiast P. J. kwestionował twierdzenie powoda, aby w oświadczeniu dołączonym do powyższej umowy podał nieprawdę, co do braku szkód z ubezpieczenia OC i AC w okresie 36 miesięcy. Pozwany zakwestionował prawdziwość informacji zawartej w piśmie Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z dnia 4 grudnia 2013 r. Zarówno w sprzeciwie od nakazu zapłaty, jak i podczas składania zeznań na rozprawie w dniu 3 września 2015 r. P. J. kategorycznie stwierdził, że nie był sprawcą szkody, mającej miejsce w dniu 30 sierpnia 2011 r. w miejscowości M., nie kierował wówczas samochodem M. (...) o nr rej. (...). Po okazaniu oświadczenia sprawcy szkody złożonego do (...) S.A. P. J. wyraźnie stwierdził, że po raz pierwszy widzi ten dokument, a także nie wypełnił oraz nie podpisał go. W ocenie Sądu powyższe twierdzenia oraz zeznania

pozwanego należy ocenić za całkowicie wiarygodne. We wspólnym oświadczeniu o zdarzeniu drogowym, jako datę urodzenia sprawcy zdarzenia wskazano 24 stycznia 1987 r., natomiast P. J. pozwany w przedmiotowej sprawie urodził się w dniu (...) Z pisma (...) S.A. z dnia 29 lutego 2016 r., znajdującego się na karcie 115, wynika, że poprawna data urodzenia sprawcy kolizji z dnia 30 sierpnia 2011 r. znajduje się na oświadczeniu sprawcy zdarzenia i jest to 24 stycznia 1987 r. Sprawca zdarzenia z dnia 30 sierpnia 2011 r. zgłosił szkodę z dobrowolnego ubezpieczenia AC, w związku z czym zakład ubezpieczeniowy mógł zweryfikować poprawność danych podanych na oświadczeniu, w tym datę urodzenia sprawcy. Ponadto na podstawie systemu PESEL SAD udało się ustalić, że pod nr PESEL (...) widnieje mężczyzna o tym samym imieniu i nazwisku co pozwany, urodzony w dniu (...) i zamieszkały we W. przy ul. (...). Należy zwrócić uwagę, że powyższy adres zamieszkania jest identyczny z adresem wskazanym we wspólnym oświadczeniu o zdarzeniu drogowym. Powyższe prowadzi Sąd do wniosku, że P. J. pozwany w przedmiotowej sprawie nie był sprawcą zdarzenia z dnia 30 sierpnia 2011 r., zatem informacja podana w piśmie Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z dnia 4 grudnia 2013 r. jest nieprawdziwa. W konsekwencji należy uznać, że powód nie wykazał nieprawdziwości oświadczenia pozwanego załączonego do umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego oraz umowy Autocasco z dnia 15 marca 2012 r. o tym, że w okresie ostatnich 36 miesięcy nie było żadnych szkód z ubezpieczenia OC, a w okresie 24 miesięcy w zakresie ubezpieczenia AC, powstałych w związku z ruchem pojazdów, których pozwany był właścicielem lub użytkownikiem, a także innych kierowanych przez niego pojazdów.

W tym zakresie powód nie sprostał ciężącemu na nim zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężarowi udowodnienia okoliczności faktycznych, z których wywodzi skutki prawne. Zgodnie z powołanym przepisem ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148), a nie zrobił tego. Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyżnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.